

Arrest

nr. 138 866 van 19 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de provincie Laghman afkomstig te zijn. U zou een Kuchi zijn.

U verklaarde dat uw vader een commandant van de partij Hezb-i Islami was en dat jullie problemen kenden met een commandant van Jamiat-e Islami, E.(...) M.(...) genaamd. Toen de Taliban aan de macht kwamen, leverde uw vader zijn wapens in terwijl Jamiat de Taliban bleef bestrijden. Na de val van de Taliban kwam E.(...) M.(...), die eerder naar Panshir was gevluht, aan de macht

in Laghman. Twintig dagen na zijn aankomst liet hij uw vader, uw twee ooms en een neef vermoorden. Uw broers gingen hierna onderhandelen met E.(...) M.(...) en maakten zo een einde aan het conflict. De Amerikanen arresteerden enige tijd later M.(...), waarna hij lange tijd zat opgesloten. Zijn familie beschuldigde uw broers van verraad en jullie moesten naar Peshawar (Pakistan) vluchten. U acht M.(...), die werd vrijgelaten, ook verantwoordelijk voor de dood van uw broer I.(...). Later werd E.(...) M.(...) zelf gedood. Enige tijd nadien vertrok uw broer S.(...) A.(...) naar Laghman. Hij keerde nooit terug. U vermoedt dat de familie van E.(...) M.(...) jullie verantwoordelijk houdt voor de dood van E.(...) M.(...) en dat zij uw broer daarom ook hebben gedood. Uw oom Z.(...) meende in elk geval dat de situatie te gevaarlijk werd. Omdat u ook het risico liep te worden vermoord, regelde hij uw vertrek. U ging naar Jalalabad van waaruit u verder reisde richting Iran. Na een reis die bijna twee jaar duurde, kwam u in België aan. Op 03/07/2007 diende u een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 09/08/2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meende eveneens dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht maar kende u de subsidiaire beschermingsstatus toe omwille van de algemene situatie in uw regio van herkomst (arrest 4830 van 12/12/2007).

Op 15/07/2010 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en dit om feiten van mensensmokkel.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 11/12/2013 nogmaals gehoord door het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 12/12/2007 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 15/07/2010 dat het CGVS onlangs mocht ontvangen. Dit vonnis toont aan dat u omwille van feiten van mensensmokkel tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten van mensensmokkel betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de familie van de vermoorde E.(...) M.(...) of de Afghaanse autoriteiten, die u van de dood van E.(...) zouden beschuldigen, dient te vrezen.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde afkomstig te zijn van het district Alishang in de provincie Laghman, reden waarom u in 2007 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich elders kan vestigen om u aan de situatie in Alishang te onttrekken.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad (hoofdstad van de aan Laghman grenzende provincie Nangarhar) te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's.

Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u een gezonde, volwassen man bent. U bent geletterd, spreekt Pashtou maar u verklaarde eerder het gehoor evengoed in het Dari te kunnen afleggen (CGVS, 21/06/2007, p.2). Wat uw scholing betreft, dient te worden gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen. Zo beweerde u eerder dat u twee jaar koranlessen volgde en geen andere

scholing genoot (DVZ, 24/04/2008, punt 37). Voor het CGVS herhaalde u dat u nooit naar school bent gegaan (CGVS, 21/06/2007, p.13). Bij een volgens gehoor stelt u dan weer dat u drie jaar school liep (CGVS, 11/12/2013, p.5). De vaststelling dat u daar tegenstrijdige verklaringen over aflegt, sluit niet uit dat u mogelijks langer naar school bent gegaan dan u zelf wenst toe te geven. Ook over uw familiaal netwerk wenst u geen duidelijkheid te verschaffen. Gezien de bedrieglijkheid van uw relaas is het niet aannemelijk dat uw familieleden door een commandant werden vermoord. Waar en in welke omstandigheden uw familie verblijft, laat u bijgevolg in het ongewisse. Het feit dat u geen zicht biedt op uw netwerk doet vermoeden dat u wel degelijk over een netwerk beschikt in Afghanistan. Verder mag worden aangenomen dat u intussen enige financiële reserves heeft opgebouwd. U bent zelfstandige en bent aandeelhouder in een zaak (CGVS, 11/12/2013, p.4). Verder blijkt dat u al in 2011 naar Pakistan reisde om er te huwen met een Afghaanse vrouw (CGVS, 11/12/2013, p.2). In 2012 keerde u terug naar Pakistan om uw vrouw te bezoeken die momenteel in Peshawar verblijft (CGVS, 11/12/2013, p.10). Ook eerder zou u al naar Pakistan zijn afgereisd, om er uw zieke moeder te bezoeken die op dat moment in Pakistan voor verzorging was (CGVS, 11/12/2013, p.10). De vaststelling dat u geregeld naar Pakistan kan reizen, toont aan dat u op financieel vlak geen problemen kent. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige financiële middelen beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat zulks onmogelijk is omdat daar de kern van uw problemen ligt (CGVS, 11/12/2013, p.10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de moeilijkheden die u zou hebben gehad met de familie van de vermoorde E.(...) M.(...) of met de Afghaanse autoriteiten, die u van de dood van E.(...) zouden beschuldigen, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U stelde eveneens dat u een Kuchi bent en dat Kuchi's worden gewantrouwd en gediscrimineerd. Zo zouden Kuchi's van samenwerking met de taliban worden verdacht en worden de tenten van deze nomadenbevolking in brand gestoken (CGVS, 11/12/2013, p.8,10). Voor uw beweringen legt u geen enkel begin van bewijs neer. Evenmin heeft u tijdens een eerder gehoor dergelijke vrees aangehaald of maakt u deze algemene stelling concreet. Ook dit motief maakt u bijgevolg niet aannemelijk. Voorts beweert u tijdens het gehoor dat uw neef in Pakistan voor het netwerk van Haqqani strijdt (CGVS, 11/12/2013, p.10). Ook in Afghanistan zou hij actief zijn, meer bepaald in de provincie Paktia. U stelt uw neef te vrezen die u tegen uw zin zou willen rekruteren. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt voor uw boude beweringen. Bovendien is het nog maar de vraag waarom het Haqqani netwerk iemand zoals u, een persoon die sedert 2007 in Europa woont, er een verblijfstitel heeft en naar Pakistan afreist om er zijn vrouw te bezoeken, zou willen rekruteren. Waar in Paktia uw neef aan de jihad deelneemt, is u overigens geheel onbekend, wat uw geloofwaardigheid verder aantast (CGVS, 11/12/2013, p.12). Dat u in Afghanistan door opstandelingen dreigt te worden ingelijfd, maakt u ook niet geloofwaardig. Tot slot stelt u dat een van uw medeveroordeelden in de zaak van mensensmokkel naar Afghanistan werd gerepatrieerd en u heden van verraad zou beschuldigen (CGVS, 11/12/2013, p.4). Dat deze persoon u telefonisch zou hebben bedreigd, toont u ook niet aan. Zo blijkt bijvoorbeeld niet dat u deze bedreigingen bij de politie zou hebben gerapporteerd. Geen van de door u opgeworpen motieven kunnen worden beschouwd als een geloofwaardige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Alles in acht genomen mag dan ook worden vanuit gegaan dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bleek om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en het bovendien aangewezen achtte hier allerhande activiteiten te ontplooien, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat moet zijn om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De thans bestreden beslissing bestaat uit twee componenten die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 49/2, § 5 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de verwerende partij in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoeker voelt zich in zijn verzoekschrift onder meer gegriefd door het voormelde advies, waarin uitgebreid wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Jalalabad, waar verzoeker over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. De vraag dringt zich op of dit advies een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is.

2.3. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoeker (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916).

2.4. Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. Daarenboven blijkt uit artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing of – zoals *in casu* – intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet de vreemdeling een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten. Het gaat derhalve niet om een gebonden bevoegdheid waarbij een bevel automatisch volgt op de intrekkingbeslissing. Aan de minister wordt de keuze geboden om al dan niet een bevel af te leveren. Het is pas op het ogenblik dat aan de verzoeker daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

2.5. Het beroep, in zoverre het is gericht tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM, is dan ook niet ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1. In een eerste onderdeel bespreekt verzoeker de schending van artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) omwille van het gepleegde misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming heeft ingetrokken, dat hij echter van mening is dat het CGVS geen rechtsbasis heeft om de subsidiaire bescherming van verzoeker in te trekken, dat hij in 2012 op grond van artikel 49/2, § 3 van de verblijfswet een verblijf van onbepaalde duur kreeg, dat het wel degelijk een verschil uitmaakt of hij nu beperkt verblijf dan wel onbeperkt verblijf in België geniet, dat men bij een verblijf van onbepaalde duur de subsidiaire bescherming tot 10 jaar na het indienen van de asielaanvraag kan intrekken, doch

dat dit slechts om beperktere redenen kan dan bij beperkt verblijf, dat die beperktere redenen worden weergegeven in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, waarna hij voornoemd artikel citeert. Het mag volgens verzoeker evenwel duidelijk zijn dat het CGVS op basis van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker op 15 juli 2010 in België ook op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming niet kan intrekken, dat hij tijdens zijn asielrelaas geen valse verklaringen of valse of vervalste documenten afgelegd heeft die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, waarbij hij verwijst naar het arrest van 30 oktober 2007. Verzoeker wijst erop dat artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet weliswaar spreekt over persoonlijk gedrag, doch dit wordt slechts gekoppeld aan een gegronde vrees in de zin van het vluchtelingenstatuut en niet aan een reëel risico in de zin van de subsidiaire bescherming, dat hij aldus van mening is dat het CGVS enerzijds niet correct is geweest met de intrekking op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet alsook anderzijds dat het CGVS op basis van de strafrechtelijke veroordeling ook niet kan intrekken op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

3.1.2. In een tweede onderdeel licht verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht toe en citeert hij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de intrekkingsgrond voorzien in artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet verwijst naar de uitsluitingsgronden van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet, dat hij hieruit meent te kunnen afleiden dat de Belgische wetgever de criteria voor intrekking van de subsidiaire bescherming ook gelijk heeft willen stemmen met die voor de intrekking van de erkenning als vluchteling, waarna hij artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet citeert en de zinsnede 'uitgesloten had moeten zijn' benadrukt. Verzoeker vervolgt dat in de Belgische wetgeving noch met betrekking tot de subsidiaire bescherming, noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus de optie, waarin de Kwalificatierichtlijn voorziet, opgenomen is om een intrekkingsgrond te voorzien voor diegene die, nadat hem of haar de desbetreffende status werd verleend, 'uitgesloten is' van het statuut omwille van een ernstig misdrijf, dat enkel het feit dat betrokkene 'uitgesloten had moeten zijn' omwille van een ernstig misdrijf (of andere reden) daartoe weerhouden is. Verzoeker meent dat door het weglaten van de zinsnede 'uitgesloten is', ervoor gekozen is om enkel de feiten die aan de toegekende bescherming voorafgaan – en een 'ernstig misdrijf' uitmaken op basis waarvan de vluchteling of subsidiaire beschermde in feite 'uitgesloten had moeten zijn' – als grond te laten dienen tot intrekking van een reeds erkende of toegekende status, dat het met andere woorden enkel om feiten kan gaan die reeds gepleegd waren op het ogenblik van de vaststelling/toekenning van de beschermingsstatus, dat hij niet had moeten uitgesloten zijn, dat hij pas op een later moment een misdrijf heeft gepleegd en vanaf heden zou uitgesloten worden.

3.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet.

Na citering van de bestreden beslissing betreffende voornoemd artikel, meent verzoeker dat hij wel het risico loopt op vervolging. Zo stelt hij dat zijn neef strijdt voor het netwerk van Haqqani en dat deze neef hem wil rekruteren. Verzoeker wijst er tevens op dat een van de medeveroordeelden naar Afghanistan werd uitgewezen en dat deze hem beschuldigt van verraad en telefonisch heeft bedreigd. Ook stelt verzoeker dat hij kuchi is en dat deze worden gewantrouwd en gediscrimineerd door de lokale bevolking. Verzoeker citeert vervolgens bepaalde delen uit het gehoorverslag en besluit dat de beslissing van het CGVS voor hem een verwijderingsmaatregel tot gevolg kan hebben dewelke niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat regelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen niet mogen worden ingetrokken, dat de onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, op geldige wijze kunnen worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat. Verzoeker stelt dat hij de subsidiaire bescherming heeft gekregen door een regelmatige administratieve beslissing van het CGVS, dat het CGVS deze beslissing mag intrekken als ze bewijst dat deze beslissing behept was met onregelmatigheden en dat voor deze intrekking een uitdrukkelijke wetsbepaling voorhanden is.

Verzoeker herhaalt dat hij geen valse verklaringen of valse of vervalste documenten afgelegd heeft die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, dat er evenmin een

uitdrukkelijke wetsbepaling bestaat om de subsidiaire bescherming in te trekken, dat zelfs indien deze wel bestaat, *quod non*, men dan van het CGVS mag verwachten dat men niet zo lang, *in casu* bijna vier jaar, zou wachten om deze subsidiaire bescherming in te trekken, dat deze handelwijze in strijd is met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt dat hij na zijn vrijlating vier keer de verlenging van zijn verblijfsvergunning gevraagd heeft bij het gemeentehuis, dat de gemeente de instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd heeft over deze verlenging en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn beurt aan het CGVS gevraagd heeft of deze subsidiaire bescherming nog actueel is en verlengd mag worden, dat al die keren deze vragen bevestigend beantwoord werden, dat de handelwijze van het CGVS niet overeenstemt met het vertrouwen dat een burger mag hebben van zijn bestuursorgaan.

3.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen, dat hij uitdrukkelijk heeft aangehaald dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest door de taliban gedood te worden omwille van zijn verblijf in Europa, dat hij afkomstig is uit een tribaal land waar hij bij een eventuele terugkeer als een nieuwkomer zeer snel herkend zal worden. Verzoeker meent dat gezien zijn verblijf in Europa en zijn leeftijd, de kans zeer reëel is dat hij bij terugkeer gedood wordt of uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban, dat hij dus in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort omwille van de aangehaalde redenen. Het CGVS heeft volgens verzoeker in hoofdorde gefaald om zijn vrees gedood te worden te onderzoeken en in ondergeschikte orde om zijn vrees gevraagd te worden mee te vechten met de taliban te toetsen met de nieuwe *guidelines* van het UNHCR over '*men and boys of fighting age*', waarna hij de desbetreffende paragrafen uit de voornoemde *guidelines* citeert.

3.5. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS oordeelt dat hij over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt doch dat het CGVS ten onrechte concludeert dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Jalalabad. Verzoeker verwijst voorts naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie, dat de rechter rekening houdt met de voedselcrisis en de algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief, waarna hij opnieuw verwijst naar het rapport van UNICEF en naar een bericht van IRIN Asia Service 'Fighting Food insecurity in Afghanistan'. Verzoeker meent dat de toepassing van de bestreden beslissing voor ontheemding van hem en zijn gezin kan zorgen, dat ontheemden disproportioneel worden blootgesteld aan de voedselcrisis en ondervoeding. Verzoeker verwijst vervolgens op de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013 waarin onder andere betreffende het vlucht/vestigingsalternatief staat '*These conditions must be durable, not illusory or unpredictable*'. Hij is van oordeel dat Jalalabad geen veilig intern vluchtalternatief voor hem is omdat het voorgestelde intern vluchtalternatief geen duurzaam karakter heeft, dat sinds 2006 Jalalabad meer dan eens veilig dan weer onveilig werd verklaard door de asielinstanties in België en omdat er geen twijfel bestaat dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014, waarbij verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en persartikels. Voorts meent verzoeker, onder verwijzing naar artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet dat het intern vluchtalternatief niet toegankelijk is voor hem, dat men naar Jalalabad mag reizen via twee wegen, zijnde de autostrade nr. 3 Kabul-Jalalabad en via Torkham Pakistan, dat beide wegen zeer gevaarlijk zijn, waarbij verzoeker verwijst naar landeninformatie van de website www.ecoi.net van 20 augustus 2012 en naar een rapport van het Institute for War and Peace van oktober 2013.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de betwiste beslissing van de verwerende partij te vernietigen.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan

een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6.1. Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

{..}

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;”

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet luidt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

{..}

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd

{..}”

Het is niet betwist dat verzoeker, die op 12 december 2007 de subsidiaire bescherming werd toegekend, op 15 juli 2010 bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en tot een geldboete van 3000 euro dit omwille van mensensmokkelactiviteiten. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen oordeelde in het vonnis dat de feiten bijzonder ernstig zijn. Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het hier inderdaad ernstige feiten betreft die vallen onder de definitie van ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat het CGVS niet correct is geweest door de subsidiaire bescherming in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, dat het CGVS geen rechtsbasis heeft om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, dat hij op grond van artikel 49/2, § 3 van de vreemdelingenwet een verblijf van onbeperkte duur heeft en dat men bij een verblijf van onbeperkte duur de subsidiaire beschermingsstatus tot 10 jaar na het indienen van de asielaanvraag kan intrekken, doch dit slechts om beperktere redenen dan bij beperkt verblijf, dat ook op grond van die beperktere redenen, zoals weergegeven in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming niet kan worden ingetrokken. Met voorgaande uiteenzetting lijkt verzoeker te wijzen op wat bepaald wordt in artikel 49/2, § 4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van voormeld artikel. Immers heeft artikel 49/2, § 4 van de vreemdelingenwet enkel betrekking op de mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om de commissaris-generaal te verzoeken over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze mogelijkheid is inderdaad aan een tijdslimiet onderworpen. Dit staat evenwel volledig los van de autonome bevoegdheid van de commissaris-generaal om op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet op eigen initiatief over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze eigen bevoegdheid is geenszins beperkt door de aard van het verblijfsstatuut – beperkt of onbeperkt verblijf – van de vreemdeling.

Te dezen kan tevens worden opgemerkt dat de subsidiaire beschermingsstatus een autonome rechtsfiguur is krachtens dewelke, omwille van feiten in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, bescherming wordt geboden tegen een reëel risico op ernstige schade. De beoordeling van deze feiten, met inbegrip van de redenen van uitsluiting van deze bescherming zoals bepaald in artikel 55/4, behoort krachtens artikel 57/6 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en is aldus te onderscheiden van de beoordeling van (de toekenning of het teloorgaan van) verblijfsrechten. Het is slechts ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat verblijfsrechten kunnen ontstaan (cf. artikel 49/2 van de vreemdelingenwet).

3.6.2. In zoverre verzoeker meent dat door het weglaten van de zinsnede ‘uitgesloten is’ (een optie die werd voorzien in de kwalificatierichtlijn, doch noch met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus in de Belgische vreemdelingenwet werd opgenomen), ervoor gekozen is om enkel feiten die aan de subsidiaire bescherming voorafgaan en een ernstig

misdrijf uitmaken op basis waarvan de vluchteling of subsidiair beschermde in feite uitgesloten had moeten zijn als grond te laten dienen tot intrekking van een reeds erkende of toegekende status, kan hij niet worden bijgetreden.

Inzake de bepalingen van Richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (verder: kwalificatierichtlijn) dient erop gewezen te worden dat krachtens artikel 3 van de kwalificatierichtlijn *“De lidstaten (...) ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen (kunnen) vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.”*

Derhalve dient te worden nagegaan of en in welke mate de Belgische nationale wetgever gunstiger normen kan aannemen met betrekking tot het intrekken, beëindigen of weigeren tot verlenging van het aan een vreemdeling toegekende subsidiair statuut, zoals voorzien in artikel 19 van de kwalificatierichtlijn, omwille van de uitsluitingsgronden voorzien in artikel 17 van de kwalificatierichtlijn.

Overeenkomstig artikel 2, e) van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

“e) ‘persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt’: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.”

Artikel 17 (uitsluiting) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot op anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.”

Uit de samenlezing van de artikelen 2, e) en 17 van de kwalificatierichtlijn kan worden afgeleid dat lid 1 en 2 van artikel 17 imperatief zijn terwijl dit niet het geval is voor het derde lid van artikel 17. Dit onderscheid kan ook afgeleid worden uit de woordkeuze van het derde lid, namelijk *“de lidstaten mogen (...)”*.

Artikel 19 (intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot na de inwerkingtreding van deze richtlijn ingediende verzoeken om internationale bescherming, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasirechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. *De lidstaten trekken de subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:*

- a) *hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;*
- b) *hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire-beschermingsstatus."*

Uit de samenlezing van de artikelen 2, sub e), 17 en 19 van de kwalificatierichtlijn blijkt eveneens dat artikel 17, leden 1 en 2 waarnaar artikel 19, lid 3 verwijst, imperatief is, zodat derhalve geen gunstigere norm overeenkomstig artikel 3 van de kwalificatierichtlijn kan worden toegestaan. Ook hier blijkt dit uit de woordkeuze van artikel 19, lid 2 "*de lidstaten kunnen (...)*". Het tweede lid van artikel 19 verwijst naar het derde onderdeel van artikel 17 waarvan kan worden afgeweken. De Raad is derhalve van oordeel dat in het geval van de toepassing van artikel 17, § 1 en § 2 en artikel 19, § 3, a) en b) geen gunstigere normen kunnen worden vastgesteld bij de omzetting naar Belgisch recht.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nergens aangegeven dat met betrekking tot artikel 19, lid 3, a) en de verwijzing naar artikel 17, leden 1 en 2 enig voorbehoud zou zijn gemaakt bij de omzetting naar Belgisch recht, in tegenstelling tot de expliciete vermelding dat geen gebruik wordt gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikel 19, lid 2 van de kwalificatierichtlijn. Voor de toepassing van artikel 17 van de kwalificatierichtlijn dient er nog op gewezen te worden dat in de Memorie van Toelichting (artikel 54) ook uitdrukkelijk wordt gesteld dat de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 17, lid 1, d) van de kwalificatierichtlijn hier niet wordt overgenomen omdat in het Belgisch rechtstelsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de openbare orde of de nationale veiligheid. Zulks is immers een bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken. De Raad is derhalve van oordeel dat indien de wetgever desalniettemin wilde afwijken van de kwalificatierichtlijn hij dit uitdrukkelijk zou hebben gesteld, hetgeen niet kan afgeleid worden uit de toelichtingen bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn naar Belgisch recht.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig, niet-politiek misdrijf volgens artikel 12, lid 2, b) van de kwalificatierichtlijn, en dit conform het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, slechts toepassing vindt wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de onderdaan van een derde land of staatloze een ernstig, niet-politiek misdrijf gepleegd heeft "*buiten het land van toevlucht*" en "*voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voor de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus*".

In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een "ernstig misdrijf" wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats en tijds aanduiding gegeven: "*Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...)*". Uit de kwalificatierichtlijn blijkt duidelijk dat er inzake de intrekingsgronden een onderscheid is tussen de verschillende beschermingsstatussen en uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit onderscheid op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats- of tijdsbepaling werd voorzien.

Derhalve is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk bevoegd om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een "*ernstig misdrijf heeft gepleegd*" zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In zoverre verzoeker meent dat artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet is geschonden, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal een advies heeft verstrekt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM, zodat geen schending van artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Verder wijst de Raad op wat uiteengezet werd in punt 2. Ontvankelijkheid.

In zoverre verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wees dat zijn neef hem wil rekruteren, dat hij bedreigd wordt door een van de

medeveroordeelden en dat hij een kuchi is, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande terecht oordeelde *"Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat zulks onmogelijk is omdat daar de kern van uw problemen ligt (CGVS, 11/12/2013, p.10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de moeilijkheden die u zou hebben gehad met de familie van de vermoorde E.(...) M.(...) of met de Afghaanse autoriteiten, die u van de dood van E.(...) zouden beschuldigen, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U stelde eveneens dat u een Kuchi bent en dat Kuchi's worden gewantrouwd en gediscrimineerd. Zo zouden Kuchi's van samenwerking met de taliban worden verdacht en worden de tenten van deze nomadenbevolking in brand gestoken (CGVS, 11/12/2013, p.8,10). Voor uw beweringen legt u geen enkel begin van bewijs neer. Evenmin heeft u tijdens een eerder gehoor dergelijke vrees aangehaald of maakt u deze algemene stelling concreet. Ook dit motief maakt u bijgevolg niet aannemelijk. Voorts beweert u tijdens het gehoor dat uw neef in Pakistan voor het netwerk van Haqqani strijdt (CGVS, 11/12/2013, p.10). Ook in Afghanistan zou hij actief zijn, meer bepaald in de provincie Paktia. U stelt uw neef te vrezen die u tegen uw zin zou willen rekruteren. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt voor uw boude beweringen. Bovendien is het nog maar de vraag waarom het Haqqani netwerk iemand zoals u, een persoon die sedert 2007 in Europa woont, er een verblijfstitel heeft en naar Pakistan afreist om er zijn vrouw te bezoeken, zou willen rekruteren. Waar in Paktia uw neef aan de jihad deelneemt, is u overigens geheel onbekend, wat uw geloofwaardigheid verder aantast (CGVS, 11/12/2013, p.12). Dat u in Afghanistan door opstandelingen dreigt te worden ingelijfd, maakt u ook niet geloofwaardig. Tot slot stelt u dat een van uw medeveroordeelden in de zaak van mensensmokkel naar Afghanistan werd gerepatriëerd en u heden van verraad zou beschuldigen (CGVS, 11/12/2013, p.4). Dat deze persoon u telefonisch zou hebben bedreigd, toont u ook niet aan. Zo blijkt bijvoorbeeld niet dat u deze bedreigingen bij de politie zou hebben gerapporteerd. Geen van de door u opgeworpen motieven kunnen worden beschouwd als een geloofwaardige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst."*

Met de herhaling van zijn verklaringen en de loutere verwijzing naar bepaalde delen uit het gehoorverslag doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker zich desbetreffend beperkt tot loutere beweringen die hij geenszins staakt, zodat dit, zonder enige concrete informatie aan te brengen, niet volstaat om aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

Verzoeker toont niet aan dat een vergissing werd begaan door een overheidsorgaan ten gevolge waarvan aan hem een voordeel verleend werd. Aan verzoeker werd immers op rechtmatige gronden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, zoals hij zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, zodat dit geenszins kan gekwalificeerd worden als een *'vergissing van een overheidsorgaan'*.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat de verwerende partij wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een *"ernstig misdrijf heeft gepleegd"* zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker meent dat men van het CGVS mag verwachten dat ze niet bijna 4 jaar wacht alvorens de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, dat hij na zijn vrijlating vier keer de verlenging van zijn verblijfsvergunning heeft gevraagd en dat instructies dienaangaande werden gevraagd aan de DVZ en het CGVS en zijn vragen al die keren bevestigend werd beantwoord, wijst de Raad erop dat het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel niet met zich meebrengen dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het rechtszekerheidsbeginsel is daarnaast gediend met een strikte toepassing van de duidelijke bepalingen van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker van mening is dat er geen uitdrukkelijke wetsbepaling bestaat om de subsidiaire bescherming in te trekken, kan hij, gelet op artikel 57/6, eerste lid, 6° en artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, niet gevolgd worden.

Waar verzoeker meent dat regelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen niet mogen worden ingetrokken, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk gebleken is dat de verwerende partij wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een *“ernstig misdrijf heeft gepleegd”* zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

3.9. In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij afkomstig is uit een tribaal land waar hij bij een eventuele terugkeer als nieuwkomer zeer snel herkend zal worden en dat, gezien zijn verblijf in Europa en leeftijd de kans reëel is dat hij bij terugkeer zal gedood worden, stelt de Raad vast dat dit wederom slechts algemene beweringen zijn die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt.

Betreffende verzoekers argumentatie dat, gezien zijn verblijf in Europa en zijn leeftijd, de kans reëel is dat hij bij terugkeer uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban, dat hij in aanmerking komt omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort en zijn verwijzing naar de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013 betreffende *‘men and boys of fighting age’*, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering waar hij stelt dat, gelet op zijn verblijf in Europa, de kans reëel is dat hij bij terugkeer uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban. Verzoeker laat na deze bewering *in concreto* toe te lichten. Betreffende het behoren tot een bepaalde sociale groep vanwege zijn leeftijd, meer bepaald *‘men and boys of fighting age’*, zoals beschreven in de voornoemde *Guidelines*, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie en het behoren tot een bepaalde groep in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft ook hier in gebreke.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In zoverre verzoeker het advies betwist waar gesteld wordt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad kan beschikken en verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter betreffende het beoordelen van een intern vestigingsalternatief, ook verwijst naar een bericht van IRIN *‘Fighting food insecurity in Afghanistan’* en meent dat de toepassing van de bestreden beslissing voor ontheemding van hem en zijn gezin kan zorgen, dat ontheemden disproportioneel worden blootgesteld aan de voedselcrisis en ondervoeding en verder een argumentatie uitbouwt betreffende het intern vestigingsalternatief, wijst de Raad erop dat deze argumentatie samenhangt met de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, wat besproken wordt in het advies. De Raad wijst op wat dienaangaande uiteengezet werd in punt 2. Ontvankelijkheid.

3.11. Gelet op het feit dat de motieven die hebben geleid tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus steun vinden in de stukken van het administratief dossier en pertinent zijn met het oog op de toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat de motieven kunnen worden bijgetreden. De subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend, blijft ingetrokken.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF